

Det forudsættes også, at der som efter gældende ret ikke skal foretages skatteansættelse af mellemperioden, medmindre en efterlevende ægtefælle undtagelsesvis anmoder derom. Det betyder bl.a., at indberetning til skattemyndighederne om boets aktiver og passiver kan undlades.

De begravelsesudgifter, der efter bestemmelsen i stk. 1 er berettigede som boudgifter, er i overensstemmelse med hidtidig fulgt praksis primært rimelige udgifter til bedemand, ligklæder, kiste eller urne, rustvognskørsel, annoncering af dødsfaldet, takkekort, pyntning af kirken og kisten, kirkens personale, korsang, bespisning affølget, køb og anlæg af gravsted, graver, gravsten og vedligeholdelse af gravstedet i fredningsperioden.

Udgifterne til boets behandling omfatter eventuelt gebyr for boets berigtigelse samt eventuelle udgifter til vurderinger.

En person, der får udlagt et bo, må respektere trediemands tingligt beskyttede ret over boets aktiver. Ved afgørelsen af, om et bo skal berigtiges som boudlæg, må der derfor i det enkelte aktivs værdi ske fradrag for gæld, der er sikret i aktivet ved pant eller på anden tilsvarende måde. Sidestillet med pant er gyldigt ejendomsforbehold og tingligt sikrede udlæg samt modregningsret. Medmindre der er tale om en aftalt modregningsadgang, må de almindelige modregningsbetingelser være opfyldte på tidspunktet for boets berigtigelse. Ved opgørelsen af særlig sikrede fordringer, må disse ansættes til det beløb, fordringerne kan indfries med på berigtigelsestidspunktet.

Bestemmelsen i stk. 2 giver mulighed for, at boudlæg under ganske særlige omstændigheder kan finde sted, selv om værdigrænsen i stk. 1 overskrides. Bestemmelsens tilsigtede anvendelsesområde er primært de situationer, hvor der i et bo er et betydeligt antal kreditorer, og hvor udgifterne ved en egentlig bobehandling vil overstige boets overskud, selv om overskuddet er på mere end 25.000 kr. Der går i så fald intet fra kreditorerne.

Ved den foreslåede formulering af bestemmelsen tilkendegives, at der generelt bør udvises endog meget stor tilbageholdenhed med at tillade boudlæg, hvis værdigrænsen på 25.000 kr. er overskredet.

I visse tilfælde vil betingelserne for boudlæg efter stk. 1 kunne foreligge, selv om aktivernes bruttoværdi er betydelig, idet aktiverne i væsentligt omfang er behæftet med tingligt sikret gæld m.v. Udgangspunktet er som efter gældende ret, at boudlæg også skal kunne finde sted i sådanne tilfælde, men der vil da jævnligt kunne være berettiget tvivl om, hvilken realisationsværdi aktiverne har, f.eks. hvor indehaveren af en vognmandsforretning med flere kostbare vogntog er død, og vognene er behæftet med rest-

gæld i henhold til ejendomsforbehold, eller hvor der til boets aktiver hører en fast ejendom behæftet med gæld. Hensynet til de implicerede interesser vil i sådanne situationer ofte gøre det ønskeligt, at de pågældende aktivers realisationsværdi fastslås på betryggende måde under en egentlig bobehandling. Reglen i *stk. 3* tilgodeser i første række sådanne tilfælde. Fremsætter en kreditor, en af de efterladte eller en arving ønske derom, kan skifteretten i givet fald træffe bestemmelse om, at boet skal behandles efter lovens øvrige regler. Afgørelsen må træffes på grundlag af et skøn over usikkerheden om de pågældende aktivers realisationsværdi, hvor det vil være vejledende, om det kan antages, at aktivet eventuelt realiseres sådan, at betingelserne for boudlæg efter stk. 1 ikke længere ville være opfyldt. Sådant bestemmelse kan tillige træffes, hvor der i øvrigt er tvivl om, hvorvidt betingelserne for boudlæg efter stk. 1 er opfyldt, navnlig hvor der er tvivl om gyldigheden af et ejendomsforbehold eller om, hvorvidt en panteret er sikret over for kreditorerne, eller om størrelsen af en tinglig sikret gæld.

Til § 19

Bestemmelsens *stk. 1* fastslår, hvem boudlægget kan gives til. Som udgangspunkt bør udlæg ske til afdødes nærmeste efterladte. Ved afgørelsen af, hvem der som afdødes nærmeste efterladte skal have ret til udlæg af et overskud, foreslås det, at hovedvægten ikke lægges på, hvem der efter de arveretlige regler var afdødes arvinger, men at udlægget i stedet sker ud fra vurderinger af, hvem som stod afdøde nærmest. Dette vil ofte være den eller dem, som har varetaget afdødes interesser, f.eks. gennem pleje under sygdom eller på anden lignende måde, og som har truffet bestemmelse om begravelsen og bestilt denne. Afgørelsen af, hvem der er afdødes nærmeste efterladte, må således i hvert enkelt tilfælde afgøres på grundlag af en konkret vurdering af afdødes forhold. Heri kan tillige indgå eventuelle testamentariske indsættelser fra afdøde.

Var den afdøde gift, eller levede den afdøde i et registreret partnerskab, i et fast samlivsforhold eller i andet fast bofællesskab, bør boudlæg som altovervejende hovedregel ske til den, som den afdøde boede sammen med.

Findes der efter det oplyste ikke nærstående slægtninge eller testamentarisk indsatte, eller ønsker de pågældende ikke at modtage boudlæg, kan udlæg ske til en institution, afdøde havde tilknytning til. Der kan navnlig blive tale om det pleje- eller alderdomshjem, hvor afdøde havde boet i længere tid. I øvrigt kan udlæg ske til en kommune eller til stats-